

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. június 5.
(csütörtök)

Szepesy László

45. ÁMÓS KÖZBENJÁRÁSA

Énekek: 138, 334

Alapige: Ámós 7,1-9

„Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: íme, teremte sáskát a sarjűfakadás kezdetén, és íme, sarjű volt a királyi kaszálás után! És lett, hogy amint felemésztette a földnek fűvét, azt mondtam: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! Megengesztelődék az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondta az Úr. Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: íme, tüzet hívott elő ítéletre az Úr Isten, és megemésztette az a nagy mélységet, és megemésztette az országot. De mondtam: Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem lesz meg, mondta az Úr Isten! Ily dolgot láttatott velem: íme, ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében mérőzsinór volt. És mondta az Úr nekem: Mit látsz, Ámós? Én pedig mondtam: Mérőzsinórt. És mondta az Úr: íme, mérőzsinórral mérek népemnek, az Izráelnek közepette, és nem bocsátok meg neki többé! Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked azt, mennyei Édesatyánk, hogy már a zsoltáros is annak örvendezett, hogy Téged tisztelhet testvéreivel együtt. Imádságban, Előtted való leborulásban, Hozzád való könyörgésben kifejezte azt a hitét, hogy Neked adatott minden hatalom, és csak Beléd vethetjük bizalmunkat, ínségünkben is Hozzád kiálthatunk, és mindenért Neked adhatunk hálát. Magasztalunk Téged, hogyha a mi szívünk is ezzel az örömmel, hálával van Irántad.

Köszönjük Neked, hogyha az istentiszteletet Lelked által valódi istentiszteletté teszed, és nemcsak megszokássá, nemcsak valami emberi produktummá, hanem felemelsz bennünket magadhoz, és a mi szívünket Krisztushoz, a Te Fiadhoz, és az énekünket, imádságunkat, igehirdetésünket és igehallgatásunkat, de még adományainkat is kedvesen fogadod mint Irántad való hódolatunk jelét szent Fiadért, Krisztusért.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is annyi minden történt, amiért hálát adhatunk, akár csak a megőriztetésünkre gondolunk, vagy arra a kegyelemre, amellyel hordoztál bennünket. Köszönjük, Urunk, a testvéri közösséget is, és köszönjük ezt az elkészített alkalmat, hogy lehetőséget adsz nekünk bekapcsolódni a mennyei istentiszteletbe. Kérünk is Téged, hogy valóban Lelked munkálja bennünk, hogy a megértett ige szerint akarjunk élni, Neked engedelmeskedni, és ezzel az odaszánt étellel Téged dicsőíteni. Így kérjük, hogy legyen ma is áldásod együttlétünkön, valóban a hirdetett ige személyesen szólítson meg bennünket, és legyen áldássá bennünk, indítson hálaadásra minket, és így neved számára is dicsőségessé lehessen ez az alkalom.

Krisztusért kérünk, ajándékozz meg minket ezzel a kegyelemmel!

Ámen.

Igehirdetés

Ámós könyvének tanulmányozásában elérkeztünk a könyv utolsó, harmadik részéhez, amely a 7. fejezettel kezdődik, és a könyv végéig tart. Ez a rész több ítéletről szóló látomást, egy történetet és a kegyelemről szóló jövendölést tartalmaz. Mai alkalommal az első három, rövidebb látomás üzenetével foglalkozunk, illetve nem is csupán az ítélettel, mert ezek a képek és látomások világosak, hanem inkább arra koncentrálnak, hogy Ámós mit tett. Mert az az ítélet, amit az Úr elkészített, az egyértelmű. Először egy sáskacsapással fenyegette a népet, amit aztán nem következett be; azután tűzvész általi pusztulást hirdetett: ez sem történt meg; végül pedig ítéletet, amit egy mérőzsinórral fejezett ki, és azt mondta, hogy többé már nem bocsát meg Izraelnek, ez az ítélet be fog következni. De mi ne ezekre koncentráljunk csupán, hanem arra, amit Ámós tett.

Mindenekelőtt el kell gondolkoznunk azon, hogy az Úr itt személyesen őt, Ámóst szólítja meg, neki ad látomást, amelyeket csak ő lát. Nem álmodik, ébren van, mégsem azt látja, ami fizikailag előtte van, hanem amit az Úr mutat neki. Ha voltak is körülötte emberek, azok nem látták, amit az Úr Ámós-nak mutatott. Csak ő volt Isten prófétája, ezért csakis őneki jelentette meg az Úr Izrael jövőjével kapcsolatos terveit. Ez különösen is fontos azért, mivel ha csak Ámós látta az ítéletről szóló látomásokat, akkor csak ő tudott azokra válaszolni és reagálni, ebből pedig az következik, hogy az ő felelősége volt a közbenjárás az Úrnál. Ha másnak mutatta volna meg az Úr, hogy

mit tervez, akkor más felelőssége lett volna, hogy hogyan reagál arra. Isten azonban úgy döntött, hogy Ámossal láttatja meg ezeket a látomásokat. Ő maga is hangsúlyozza ezt, hiszen minden látomását így kezdi: „*Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten*” (7,1.4.7, 8,1). Ezeket szándékosan megismétli: „*Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten.*” Miért kellett ezt minden esetben elmondania? Azért, hogy megértsük: nem Ámós volt az, aki valahogyan kikövetkeztette Istennek Izráellel kapcsolatos terveit, hanem maga az Úr mutatta meg neki. Isten külön azt akarta, hogy csak Ámós lássa ezeket a látomásokat. És Ámós több mindent megértett ezekből.

Először is azt, hogy Isten őt prófétai szolgálatra hívta el (ezt már korábban is tudta). Nem ő akart próféta lenni, hanem Isten hívta el, és bízta meg ezzel a szolgálattal. Ez majd különösen is fontos lesz később, a 7. fejezet második felében, amikor önjelölt prófétának nevezik őt, olyan embernek, aki maga akart mások fölé emelkedni, aki maga akarta hirdetni és kitalálni Isten igéjét az Úr elhívása és kijelentése nélkül. Ebben a részben azzal védekezik, hogy ő nem az, mert ő csak egy pásztor, de az Úr hívta el őt erre a szolgálatra, és ezért végzi. Ez pedig többek között azt jelentette számára, hogy figyelnie kellett folyamatosan az Úr szavára, mindent, amit neki mondott, megjegyezni, és azt továbbadni. Másrészt Ámós nemcsak azt értette meg, hogy Isten milyen szolgálattal bízta meg őt, hanem azt is, hogy a rábízott ígét el kell mondania, akármiről szóljon is az. Akár tetszik az a hallgatóságnak, akár nem. Ezeket a látomásokat csak ő látta, mégsem csak neki szóltak. Isten azért jelentette ki neki igéjét és akaratát, hogy azt továbbadja Izráel népének. Megértette, hogy mások rajta keresztül hallhatják meg az Úr szavát. Harmadszor pedig Ámós megértette ennek a szolgáltatnak a felelősségét is: Isten, mint prófétát, őt jelölte ki abban az időben közbenjáróul népe és Óközte. Természetesen Krisztus az igazi Közbenjáró, de mégis népének adott lelki vezetőket, akiket sok alkalommal imádságra, közbenjárásra buzdított. Ennek felismerése és megértése fontos szerepet játszott abban, hogy Ámós, látva az Izráel ítéletéről szóló látomásokat, nem maradt csendben, hanem népe iránti féltő szeretettel imádkozott, közbenjárt értük, hogy kegyelmet kérjen számukra az Úrnál. Ez is egy nagyon fontos dolog, hogy valaki megérti ezt a felelősségét.

Ezek pedig, amiket Ámós itt megértett, mindannyiunk számunkra fontos leckék.

Először: nekünk is fontos megértenünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és mint ilyenek, valamilyen szolgálatra hívott el minket az Úr. Nem önjelölt szolgálók vagyunk, hanem elhívottak. Nincs ugyanis olyan hívó ember, akit Isten arra hívna el, hogy csak magának éljen. Akit Krisztus megváltott, azt azért tette, hogy szolgálja az Urat és szolgálja a testvéreit. Az Isten iránti szeretetünk lényegéhez tartozik az, hogy Érte akarunk munkálkodni, azaz Neki szolgáljunk valamilyen formában. A Róm 12 beszél arról, hogy különféle ke-

gyelmi ajándékokat kapunk, hogy azokkal szolgáljunk Krisztusnak és az Ő testének, az egyháznak, a gyülekezetnek, konkrétan azoknak, akikkel itt vagyunk együtt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra. Meg kell tehát értenünk, hogy ha valamit az Úr személyesen ad nekünk, mint Ámósnak a látomásokat, akkor azzal Őt és az Ő népét kell szolgálnunk. Nem fejem ki bővebben, mivel már hangzott el számtalan igehirdetés erről a szószerűről ezzel kapcsolatban, de mindannyian Isten prófétái, papjai és királyai vagyunk, hogy ilyen módokon szolgáljuk az Urat.

Másodszor: amikor Isten ígét ad nekünk, ahogyan Ámós látomást kapott, el kell gondolkodnunk azon, hogy az csak személyesen nekünk szóló üzenet, vagy pedig másoknak is el kell mondanunk. Ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek tanítónak kell lennie a gyülekezetben, hiszen Jakab apostol figyelmeztet is minket erre, hogy „*ne legyetek sokan tanítók*”, mert nagyobb az ítéletük (Jak 3,1), hanem azt, hogy egy ige mit jelentett, hogyan segített nekünk életünk 1-1 adott helyzetében. Amikor ezt elmondjuk másoknak, az a bizonyoságtétel, hogy Isten az életemben azt az ígét hogyan adta nekem, hogyan vigasztalt, mutatott utat, bátorított. Ezt jelenti a bizonyoságtétel, amikor mi magunk vagyunk 1-1 igének a szemléltetői, magyarázói, a mi életünk, ami velünk történik. Az ilyen bizonyoságtétel viszont minden hívőnek feladata, míg a tanítás, a Biblia igéinek olyanfajta hirdetése, ami átfogóbb, mély bibliaismeretet, teológiai látást és tudást, az összefüggések ismeretét igényli, csak azoknak a szolgálata, akiket erre elhívott az Úr. Amikor azonban napi csendességeink során számunkra egy ige bátorítóvá vagy éppen intővé vált, vagy megvigasztalt és erősített minket, vagy válaszolt bizonyos kérdésünkre, ezekről mind-mind bizonyoságot tehetünk, és továbbadhatjuk másoknak. Pál apostol is felhívja erre a figyelmünket pl. akkor, amikor a 2Kor 1-ben arról beszélt, hogy bizonyos helyzetekben Isten megvigasztalta őt. És megértette, hogy ezek a vigasztalások mások számára is áldást jelenthetnek, ezért ő is ezekkel a vigasztalásokkal vigasztalt más testvéreket, és ez is az Úrtól volt. Látjuk, hogy amit Pál személyesen kapott, hogyan vált testvérei javára? Az én vigasztalásom, az én élethelyzetem, de más is kerülhet hasonló helyzetbe, és amit nekem adott az Úr, másnak is szólhat, ezért én elmondom az illetőnek, gyakorlom a vigasztalás lehetőségét, szolgálatát. Fontos tehát megértenünk, hogy a kapott igékkel mások felé hogyan szolgálhatunk.

Harmadszor: Ámós megértette saját felelősségét a kijelentés pillanatában, amikor az Úr megmutatta neki az ítélettel kapcsolatos terveit látomásokban, hogy közbenjáró imádsággal könyöröghet népéért, és az ige azt mondja, hogy a közbenjáró imádságot az Úr felhasználta, és az Úr megkönyörült Izráelen. Természetesen, hangsúlyozom, tudjuk jól, hogy Krisztus golgotai áldozatáért könyörült meg népén mindig az Úr, a világtörténelem bármelyik pillanatában, de eszközként igenis felhasznál bennünket abban, és ránk bízta ezt a szolgálatot, hogy járjunk közbe másokért, könyörögjünk

értük. És az Úr és az Ő igéje nem fél kimondani, hogy ezek után gyakorolja az Úr a kegyelmet. Nem ezért (mert Krisztus áldozatáért), de ezek után, ezeket felhasználva. Vannak olyan helyzetek, amikor Isten velünk érteti meg, hogy 1-1 személlyel vagy csoporttal mi fog történni, esetleg hogy az élete rossz felé tart, az ítélet vár rá, és ha mi vagyunk azok a környezetükben, akkor mi felelősek vagyunk azért, hogy mit teszünk. Ha nekünk mutatja meg az Úr, hogy mi lesz a másikkal, akkor felelősek vagyunk érte, hogy közbenjárunk-e vagy sem.

Ámós ilyen módon imádkozik két alkalommal is ebben a felolvasott rövid szakaszban, amikor az Úr megmutatta neki a sáskajárásról és a tűzvészről szóló látomásokat. Imádkozott, közbenjárt népéért, abban a pillanatban, amikor meglátta a látomást, a Lélek erre indította őt, ne maradjon csendben, ne fogadja el alázattal azt, hogy ez az ítélet következik, mert az Úr eldöntötte, hanem imádságra fakad. Közbenjárásra indítja őt a Lélek. Sok példa van erre a Szentírásban. Nehémiás is így imádkozott népéért, mikor hírül vitték neki, hogy milyen körülmények uralkodnak Jeruzsálemben és népe tagjai között, és imádkozott, közbenjárt értük (Neh 1). Sok zsidó hallotta ugyanazt, amit Nehémiás, mégis Isten az ő szívére helyezte, hogy szívügye legyen saját népének, Isten egyházának sorsa és Isten igaz tiszteletének a helyzete. Dávid király is a zsoltárokban számtalan alkalommal hasonló módon könyörög. Lehet, hogy családtagjaink vagy ismerőseink közül többen is a veszedelmebe és az ítéletbe rohannak jelenlegi életükkel, mert bűnösök és istentelenek. Hasonló módon, mint Izráel népe rohant Ámós korában. Amikor ezt látjuk, mert az Úr nekünk mutatja meg, és fájni kezd nekünk az ő állapotuk, és megértjük, hogy mi vár rájuk (különösen, ha valaki esetleg haldoklik), és látjuk, hogy nem térnek meg, akkor hasonló módon vajon az Úr nem minket tesz felelőssé, hogy közbenjárjunk és imádkozzunk értük? Azért is, hogy hirdessük az Úr igéjét, a megtérés lehetőségét, Krisztus evangéliumát, de azért is, hogyha keményszívűségbe ütközünk, akkor közbenjáró imádságban folyamatosan vigyük őket az Úr elé.

Nézzük meg, hogy Ámós is hogyan imádkozott Izráelért. Az imádságok, amiket kétszer elmond, nagyon hasonlóak. Először azt mondta: „*Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?!*” Másodszor is ugyanígy imádkozott, csak ott kegyelem helyett azt kérte, hogy Isten hagyja abba az ítéletet. Mit tanulhatunk ebből a közbenjáró imádságból?

Először is Ámós úgy fordul mennyei Atyánkhoz, mint mindenek Urához és Istenéhez, ez a megszólításból világosan kiderül. A héber szövegben az Adonáj és a Jahve szó jelenik meg egymás mellett, amit Károliék úgy fordítottak, hogy „*Uram, Isten*”. Ámós ezzel azt vallja meg, hogy Isten Úr minden helyzetben, még akkor is, mikor népe hűtlen és Ellene lázad, Ellene fordul. Ő még akkor is Úr marad. Az Ő hatalma nem függ attól, hogy népe

mennyire fogad szót Neki vagy mennyire nem. Nem függ attól, hogy mennyire hallgatnak Rá vagy mennyire nem. Az Úr nélkülünk is Úr marad. Isten olyan hatalmas, hogy egymaga is képes megítélni teljes népét, és megbüntetni őket bűneikért. Isten egyetlen személyben is hatalmas Úr. Mikor közbenjárunk valakiért, jó, ha erre emlékezünk, hogy Számára nincs lehetetlen, mert Ő olyan hatalmas Isten, hogy bárkinek az életét meg tudja változtatni, hiszen Ő az, aki irányítja és alakítja az életünket, hogy az Ő akaratja valósuljon meg. És nincs az a mélység, nincs az az elveszett ember, akiért ne járhatnánk közben. Nem az ember miatt, hanem az Úr miatt, mert az Úr előtt semmi sem lehetetlen. Ámós így szólítja meg Istent: „*Uram, Istenem*”, emlékeztetve magát is meg mindenkit, hogy Isten hatalmas, és ez a közbenjáró imádság első reménye, hogy Istennek nincs lehetetlen, Ő Úr minden helyzetben. Akármilyen mélyre süllyed Izráel, akármennyire elveszett az ismerősünk vagy szerettünk, Isten akkor is Isten marad.

Másodszor azt kérte Ámós: „*légy kegyelmes*”. Itt a héber szövegben olyan szó szerepel, amely egyszerre jelenti a megbocsátást és az ítélet kimondása utáni kegyelem gyakorlását. Tehát ki van mondva, hogy bűnös vagy, ítéletre méltó, de utána az Úr még mindig gyakorolhat kegyelmet. Mert ez a kegyelem lényege, hogy az ítélet kimondása után is megkönyörülhet, megkegyelmezhet az Úr. Ámós tehát itt azt kérte, hogy Isten ne a mi bűneinkre, az azok miatti jogos ítéletre nézzen, hanem saját kegyelmességére, és bocsásson meg nekünk. Ez a közbenjáró imádságnak egy nagyon fontos része, hogy nem mindegy, hogy mire hivatkozunk, mikor valamit kérünk az Úrtól. Fontos, hogy egyrészt megértsük: bármiféle ítélet is vár ránk, az bűneink miatt van, és jogos, ezért először ezt a kérdést kell rendeznünk Istennel, a bűneink kérdését. Először bűneink bocsánatára van szükségünk, arra, hogy Isten irgalmas és könyörülő legyen. Nem a bűn elkendőzésére és nem a bűn semmibe vételére, hanem annak megbocsátására, Isten kegyelmére nézve kérhetünk bármit is. Nem mentegetnünk kell az illetőt, akiért imádkozunk, nem kimagyarázni a bűnt, nem valahogy jobb színben feltüntetni, hanem elismerni, hogy ő is bűnös ember, jogos az ítélete, mint mi magunk is, de mi nem erre nézünk, hanem az Úr kegyelmére. Az Újszövetség ismeretében véve tehát azt mondhatjuk: mindent csak Krisztus golgotai áldozatára nézve kérhetünk az Úrtól, hiszen Őérette kapunk kegyelmet, Őérette remélhetünk bűnbocsánatot. Amikor tehát közbenjárunk valakiért, akkor ne az illetőt dicsérjük, magasztaljuk, mintha bármelyikünk is méltó lenne az Úr segítségére bármilyen módon, mert bűneink miatt nem vagyunk azok. Akkor mégis miben bízva kérjük az Úr segítségét számukra? Az Ő kegyelmében és a mi közbejárásonkra, Krisztusra nézve. Őmiatta. Ő az egyedüli ok, amiért közben járhatunk és kegyelmet kérhetünk. Mert bármi jót, bármi áldást és bármi szabadulást csak Őérte és csak Rajta keresztül kaphatunk meg. Ahogyan a templomban imádkozó farizeus és vámszedő történetében is hogyan imádkozott ez utób-

bi? Magát dicsérte, és azért várt bármit is az Úrtól, mert ő olyan nagyon jó ember volt? Nem! Mit mondott a vámszedő? Mire nézett? Isten irgalmasságára. Ebben bízott, és ezt mondta: „*Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!*” (Luk 18,13) Magát elismeri bűnösnek, Istent viszont irgalmasnak, és az Ő irgalmára nézve mert imádkozni. Mikor másokért imádkozunk, ugyanígy kell imádkoznunk, Isten kegyelmére kell néznünk és arra kell koncentrálnunk.

Továbbá Ámós azt mondja: „*Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?!*” Miért mondja azt a próféta, hogy Izráel népe kicsiny? Hiszen magukat nagy népnek gondolták, és szomszédjaikhoz képest valóban létszámban többen voltak, és nagyobb befolyással bírtak Kánaán földjén. Mégis Isten hatalmához, nagyságához viszonyítva kicsinyek voltak ők, és nem állhattak meg az Úr előtt, mikor ítéletet tartott. Az Úr egyedül volt, mégis egész Izráel méltó volt az ítéletre Előtte. De nemcsak azért nevezi Ámós saját népét kicsinynek, mert lelkileg azok voltak, hanem azért, mert mit érez az ember, amikor egy kicsiny gyermek bajba kerül, amikor egy kisgyermeket hoznak elé? Mit érez az ember, amikor meglát egy szakadt ruhában lévő, csont sovány, éhező gyermeket? Irgalmat, szánakozást, könnyörületet, és ezért a segítségére siet. Ámós ugyanezért nevezi Izráelt kicsinynek, bár a valóságban is az volt az Úrhoz képest, de azért is nevezi annak, mert Isten könnyörületes voltára apellál, és ezért nevezi népét kicsinynek, hogy az Úr könnyörüljön rajta. Mert bár jól tudja, hogy az Úr igazságos, és minden ítélete és büntetése jogos, mégis irgalmas és kegyelmes Istennek ismeri Őt, ezért hivatkozik Izráel kicsiny, szánalmas voltára, még ha bűnös is. Ugyanígy kell nekünk is mások helyzetét látva könnyörületesnek, irgalmasnak lennünk, és megszáva bűnös állapotukat, helyzetüket, Isten elé kell vinnünk őket imádságban. Nekünk sem azt kell látni, hogy az emberek milyen hatalmasak, magukról mit képzelnek. Azért, mert valaki esetleg országvezető, vagy mert nagyon gazdag, vagy mert befolyásos, vagy mert olyan jó erkölcsű, jólnevelt állampolgár, és bízunk mindezekben, nekünk nem ezt a nagyságot kell látni, hanem amit a Lélek kijelent és az ige mond az emberről: ő is kicsiny, elveszett bűnös ember, akinek közbenjárásra van szüksége, és Szabadítóra Jézus Krisztus személyében. Amikor közbenjárunk, nekünk a lelki dolgokat kell mérlegelnünk, nem pedig azt, amit az emberi szem lát, és az emberi szív olyan nagyak ítél.

Itt sokan elcsodálkoznak Ámós viselkedésén, hiszen ha könyvének korábbi fejezeteit elolvassuk, mást sem találunk, csak ítéletről szóló próféciákat. Hogyan lehetséges, hogy Ámós, aki eddig folyamatosan Izráel népét feddte, bűneit leleplezte, és Isten büntetésének közeledtét és bizonyos voltát hirdette, most mégis közbenjáró imádságával megmenti népét kétszer is az ítélettől? Hogy lehet ez? A válasz egyszerű: Ámós prófétaként az Úr üzenetét adta tovább, és a bűnt látva ő is azt megfeddve szólt a néphez, hirdette az ítéletet, de mindeközben szerette őket, és azt kívánta, hogy bárcsak minél többen

megtérnének és hinnének az Úrban. Ez a kettős érzés, hogy Isten szolgálói valakit megfeddenek, de közben szeretik és megmeneküléséért imádkoznak folyamatosan, Isten Lelkének munkája volt Ámósban is és minden hívő emberben. Mózes ugyanígy feddte meg népét a pusztában több alkalommal is, és mentette meg őket több ízben is közbenjárásával. Ámósról sokan azt gondolták kortársai közül, hogy ellenséges Izráellel szemben, mivel folyamatosan csak ítéletet hirdet. A valóság azonban az volt, hogy Ámós Isten követeként az Ő szavát tolmácsolta népének, miközben sajnálta őket és megmaradásukat kívánta. A bűnt ő is elítélte, de a kegyelmet ő is kívánta. Nem gyűlölet, vagy más kegyetlen, embertelen, mások vesztét kívánó rosszindulat volt a szívében, hanem a kötelesség, melyet prófétai megbízatása miatt érzett. Miközben hűségesen hirdette az Úr szavát és akaratát, egyúttal mindent megtett népe javára, amit tehetett. Ez pedig nagyon fontos üzenet mindannyiunk számára.

Isten szolgálóiként gyakran vívódhatunk a között, hogy hirdessük-e az Úr ítéletről szóló igéit, vagy csak a szeretet evangéliumát. Sokan sajnos valamilyik szélsőségbe esnek: csak ítéletet hirdetnek, vagy csak Isten szeretetét hirdetik. Ámós személyében világosan láthatjuk, hogy Isten gyermekeit a részvét és az együttérző szeretet nem akadályozhatja a rájuk bízott kemény üzenet hirdetésében. Ugyanakkor az is igaz, hogy az üzenet keménysége nem törölheti ki szívből a felebaráti szeretetet és nem keményítheti meg a szívüket. Ámós indulatosan hányta népének szemére annak bűneit, és ezért azt gondolhatták, hogy semmi szeretet és részvét nincs benne, ugyanakkor látjuk ebből a két esetből is, hogy szolgálata közben sosem tette félre népe iránti szeretetét, hanem közbenjárt értük az Úrnál. Ennek pedig arra az indulatra kell emlékeztetnie minket, amely Krisztusban volt, aki meghalt értünk, hogy megmentsen bennünket, ugyanakkor Ő lesz majd mindenek bírója és ítélő Ura, és Ő fog kárhozottatni minden hitelent, mikor visszajön. A mentő szeretet és az ítélet is ott van. Az igazság és az irgalmasság, Isten szeretete és a bűn gyűlölése jól megfér egymás mellett egy szívben, nem kell mindenáron szembe állítanunk őket egymással, mint ahogy azt sokan teszik vagy hirdetik. Az tehát, hogy valakiért közbenjárunk, nem jelenti azt, hogy nem kell bűnei miatt szeretettel megfeddenünk az illetőt, ahogyan Pál apostol is számtalan alkalommal teszi ezt a rábízott gyülekezetekkel, miközben szüntelen imádkozik és közbenjár az Úrnál értük. A legtöbb levele azzal kezdődik, hogy emlékezteti a gyülekezetet, hogy szüntelen imádkozom értetek. Folyamatosan Pál gondolataiban és szívében vannak a gyülekezetek és a tagok, de közben a leveleiben néha nagyon kemény üzenetet kell, hogy megfogalmazzon, bűnöket kell lelepleznie és ezekre figyelmeztetnie. Ezt is megteszi szeretetből. De mind a kettő nagyon fontos: a szeretet és az Úr akaratának és a bűn ítéletének hirdetése.

Végül pedig egy utolsó üzenetet hadd emeljek ki ebből az igeszakaszból. Három látomásról olvastunk: a sáskákról szólót, a tűzvészről szólót, és ami-

kor az Úr egy merőleges sziklán áll, és mérőzsinórral megítéli Izráelt, és azt mondja, hogy többé nem bocsát meg, hanem megítéli Izráel népét. Az első kettőben az Úr megkönyörül Izráelen, és nem jön az ítélet, de a harmadiknál azt látjuk, hogy elkerülhetetlen Izráel büntetése. Amíg az első kettőnél az Úr megengedi Ámósnek a közbenjárást, addig a harmadiknál már úgy beszél Isten, hogy a próféta megérti abból: lejárt a türelmi idő, és az Úr többé nem kegyelmez. Ezzel pedig Isten két dolgot is az értésünkre ad. Egyrészt népe hálátlanságáról beszél, hiszen Isten többször megkönyörült rajtuk. Amikor Ámós imádságára azt mondta az Úr, hogy megengeszteltetem, és nem lesz meg, ez Izráel népének kegyelmet jelentett és megmenekülést. Ez nem valami pillanatnyi dolog, hanem az életüket kapták meg, lehetőséget arra, hogy ne elkárhozzanak, hanem megtérjenek az Úrhoz. Ez kétszer is megtörténik, és Izráel népe mégsem válaszol ezekre az Isten által kapott kegyelmekre. Továbbra is az Úrnak hátat fordítva éli mindennapjait. Nem tértek vissza Hozzá. Ezt lássuk meg jól, ezért is beszél itt 3 ítéletről. Másrészt pedig azt is jelenti, hogy az Úr hosszútűrő és irgalmas, hiszen 2 ítéletet is elenged, de ez a hosszútűrés és irgalmasság nem tart örökké. Ad lehetőséget a megtérésre, hiszen ezért kegyelmezett meg kétszer is népének, hogy visszatérjenek Hozzá, de nem fogja az Úr ezt a végtelenségig művelni, és nem fogja a bűnt a végtelenségig eltűrni. Ő hosszútűrő, sokáig elszenvedi népe hűtlenségét és bűneit, de előbb-utóbb letelik az idő, és a kegyelemmel visszaélő, azt újabb bűnök elkövetésére használó embereket megítéli az Úr.

Krisztus is erről beszél abban a példázatban, amikor a gazda bérbe adja munkásoknak a szőlőjét, és ő elutazik. Emlékszünk erre a példázatra. A gazda sokáig türelmes a munkásokkal szemben annak ellenére, hogy ők több szolgáját, akiket elküldött hozzájuk, megverték, üres kézzel küldtek vissza, vagy meg is öltek többet közülük. Az Úr viszont megint türelmes volt, mert újabb szolgát küldött. Ezek mindig a kegyelem időszakai voltak. De végül, miután fiát küldte el, és őt is megölték, letelik számukra a kegyelmi idő, és a példázat végén az olvassuk, hogy az Úr elveszti ezeket a gonosz, megtérni nem akaró munkásokat (Mát 21).

Ugyanez történt Izráellel is. Isten többször megkímélte őket a büntetéstől, de lejár a kegyelmi idő, és az ítélet visszafordíthatatlanná válik. Ámós ezt megértette, és a harmadik látomásnál már nem járt közbe a népért. Megértette, hogy Isten elhatározta magát az ítéletre. A másokért való közbenjárás olyan dolog, amit az ember a saját vagy a másik ember élete végéig végezhet, de egyszer véget ér a kegyelmi idő. Vagy az illető halálával, vagy azzal, hogy nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy az illető világosan és egyértelműen Isten ellensége és gyűlölője: nemcsak elutasítja az evangéliumot, hanem üldözi Isten egyházát is. Gondoljunk az ApCsel 13-ban történetekre: Pál apostol egy helytartónak beszél az evangéliumról, és egy Barjézus nevű férfi mindenféle módon próbálja megakadályozni, hogy az illető higgyen. Ellentmond

az evangéliumnak, Pált vádolja, cáfolja az evangéliumot. És ott Pál közbenjár Barjézusért? Az ilyen, nyíltan az evangéliumot és Krisztust elutasító emberért közben kell járni? Az ige szerint Pál imádkozva megátkozta Barjézust, és vaksággal verte meg az Úr őt, mert folyamatosan ellent mondott Isten ígéjének. Pál apostol nem járt közben érte, hanem Isten ítéletét hirdette ellene, ami annak megvakulásában egyértelművé is vált. Igaz, ez még nem a végítélet volt, ezek után még lehet, hogy lehetősége volt a megtérésre, de nem járt közben érte. Vannak ilyen esetek, amikor az Úr egyértelművé teszi, hogy valaki ennyire elvetemülten istentelen, az ilyenekért Isten prófétái és apostolai sosem imádkoztak. A napokban olvassuk a Galata-levelet, Pál apostol győzködi a gyülekezeti tagokat, akiket félrevezettek, de sehol sem látjuk, hogy a félrevezetőket, a tévtanítókat Isten elé vinné imádságban, hanem ilyeneket mond róluk, hogy hitetők, bárcsak kimetszenék és kívágnák magukat a gyülekezetből stb. Ez minden, csak nem közbejárás. Az ilyen esetekben a Lélek mutatja meg és teszi egyértelművé, hogy mi a teendő.

Az ilyen esetek ritkák, nekünk Ámós példájára kell tekintenünk, és ez arra bátorít minket, hogy imádkozzunk másokért, közbenjárva értük, elsősorban megtérésükért, megmenekülésükért, és ne csak egészségükért, munkájukban, tanulásukban való sikerért, ne csak az evilági dolgokra gondoljunk, hanem elsősorban lelki üdvösségükre. Az legyen a legelső és legfontosabb számunkra. Isten Szentlelke vezessen minket is ebben, hogy egyetlen közbenjárónkat, Jézus Krisztust követni tudjuk ebben a szolgálatban! Hisz Ő maga akar bevonni bennünket, ezért ad nekünk rálátást erre, ezért ad nekünk ígét és kegyelemteljes szeretetet a szívünkbe. Ő segítsen minket közbenjáró imádságainkban!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt Téged akarunk dicsérni, megváltó Úr Jézus Krisztusunk, aki a mai nap során is és ebben a pillanatban is az Atya jobbjánál közbenjárásértünk, és imádságban és könyörgésben hordozod népedet, akinek Ura és Királya is vagy. Köszönjük Neked áldozatodat, amely lehetővé tette a kegyelmet, és köszönjük Neked, hogy helyettünk szenvedted el az ítéletet is, azt a büntetést, amit mi érdemeltünk meg. Köszönjük Neked azt az irgalmat, kegyelmet, amelyet Ámós személyén keresztül is megmutattál, amelyet Lelked által munkáltál benne, és amelyet bennünk is ki akarsz ábrázolni. Kérünk, hogy segíts, hogy bennünk is legyen meg az az irgalom, az a látás, az a felelősségtudat, annak megértése, hogy a környezetünkben mi vagyunk azok, akiknek közben lehet járniuk azokért a szeretteinkért és barátainkért, akik a kárhozat felé tartanak, hiszen nekünk adsz lelki látást, nekünk adsz megértést, hogy helyesen lássuk az életüket. Nem nagynak, nem dicséretre méltónak, ami a világ dicsérete és becsapása, hanem kicsinynek és a kárhozat felé tartónak, ahogy az igében is kijelentetted. Köszönjük azokat, akik értünk jártak

közben, és akiknek szívére minket helyeztél, és nemcsak régen, hanem ma is hordoznak bennünket imádságaikban. Kérünk, segíts, hogy mi is ilyen teherhordó szeretettel viseltessünk egymás iránt.

Köszönjük Neked, hogy könyörületes és irgalmas vagy. Hosszútűrő, mert tűröd minden nap elkövetett számtalan bűnünket, de irgalmas és kegyelmes is, megbocsátó. Köszönjük, hogy a kegyelmi idő még tart, még lehet Hozzád térni. Kérünk, segíts megértenünk, hogy valóban egyszer lejár ez az idő mindenki számára, és pont ez siettesen bennünket a Neked és egymásnak való szolgálatban, igéd hirdetésében. Adj bátorságot és mentő szeretetet hirdetni a Te igédet és annak üzenetét a bűneinkről, a kárhozatról, Krisztus érdeméről, munkájáról, keresztyéről, feltámadásáról, mert Ő a mi egyetlen reménységünk. És segíts, hogy ne essünk szélsőségekbe, ne csak az egyiket vagy másikat hirdessük. Óvj meg bennünket attól, hogy a bűnről és az ítéletről való beszéd keményszívűvé és szeretetlenné tegyen bennünket. És óvj meg attól is minket, hogy az evangéliumról való beszéd és a mások tetszésének keresése miatt hallgassunk a bűnről. Segíts, hogy azt hirdessük, amit adsz nekünk igédben.

Könyörgünk magyar népünkért, adj ébredést, Hozzád térést minél többeknek. Eléd hozzuk népünk határon túli tagjait is, testvéreinket, testvérgyülekezeteinket, akik igazságtalanul szakítottak el az anyaországtól. Kérünk, Te hordozd őket nap mint nap a Te kegyelmedben, a Te tenyereden. És különösen is Eléd hozzuk az árvíz károsultjait, és azokat, akik szenvednek miatta, könyörülj rajtuk. Köszönjük, hogy már a segítség is elindult, de kérünk, Urunk, hogy Lelked is munkálkodjon, használja fel ezt az alkalmat arra, hogy többen felismerjék, ki vagy Te, és Hozzád térjenek.

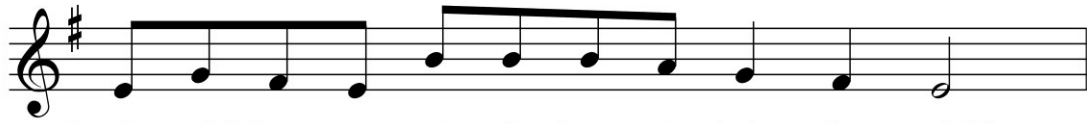
Könyörgünk egyházunkért, minden szolgálójáért. Hirdettesd minél többek által az evangéliumot, és küldj, kérünk, munkásokat az aratásba. És egyen-egyenként is, kérünk, irányíts, vezess bennünket továbbra is, ahogyan tetted eddig is. Őrizz minket a hit útján, hogy Krisztust követve valóban Téged dicsőítő életet keressünk, erre törekedjünk, és a Szentlélek ehhez adjon nekünk erőt, bölcsességet, hadd lássuk meg előttünk igéd fényében a következő lépésünket.

Így őrizz meg minket addig, amíg magad elé viszel, hisz megígérted, hogy bár elmész, de visszajössz értünk. Hadd álljunk készen erre a boldog találkozásra, de ha még nem, akkor készíts fel bennünket, és vegyél el tőlünk minden félelmet, erősíts meg minket a Benned való bizalomban. Így maradj kegyelmeddel ígéreted szerint minden napon, hisz Rád van szükségünk.

Áldott legyél, Urunk, kegyelmedért, minden munkádért!

Ámen.

334 szöveg: Victor J., 1901
dallam: Tinódi Lantos S., 1546

1. „I - mád-koz - za - tok és buz-gón kér - je - tek!”

Bű - nös vol - tun-kért, U - ram, ó, ne vess meg!

Tisz - ta szí - vet és Szent-lel - ket adj né - künk,

Hall-gass meg Fi - ad ne - vé - be', ha ké - rünk.

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!”

Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!”

Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!